

Şubat Soğuşu Düşünce

– redfer · 31 Ocak 2024

şubat soğuşu düşünce
dışarıda naif bir kar yağışı
içerde uzaklara göçmüş zihnim...

daha dün buradaymışım gibi
şehrin yorgunluğunu atmak için
bakraç elimde
ahırın yolunu tuttuğum anları hatırladım
çocukluğumdan kalma o kesif kokuyu
yeniden duyar gibiyim

çok sevmezdim ahır bakımını
hatta hayvanlardan azıcık ürkerdim de
evdekiler çay tarlasına gidip
inekleri besleme işi bana kalınca
kapının önünden gelişigüzel savururdum otları
yarısı yere
yarısı yemliğe düşerdi
aç kalırdı belki de hayvancağızlar

ne kadar sürdüğünü hatırlamadığım
muhteşem bir deneyimdi o vakitler
yoğun düşüncelerin uçup gittiği

bir dinginlik anıydı
parmaklarım sızlardı
ancak ruhum müthiş bir sükun bulurdu

beton bloklar tarafından kuşatılmış
gökyüzünün dahi mavisini yitirdiği
bulutları görmek için
baş kaldırmanın yeterli olmadığı şehirden
gürültülü, kirli, telaşlı, koşturmacalı caddelerden
apartmanlarda üst üste yığılmış hayatlardan
tüm bu hengamenin bize kattıkları
ya da aldıklarından
koşar adım kaçan ben
bazen çocukluk yıllarıma kısa yolculuklara çıkarım
yeşilin mavinin çiçeğin, böceğin
kuş cıvıltılarının bolca olduğu
gürül gürül akan derelerin sesine giderim

aslında şehirler büyürken
galiba insanlarda küçülüyor
dünyası daralıyor
yapay gündemleri oluyor
hangi rengi giyeceğine
hangi rengi seveceğine
karar veriyor kent yaşamı

kim bilir böyle kaç kişi
koyduğu yerde bulamıyor
yahut yanlış yerde arıyor kendini
amansız bir yarış halinde
bilerek veya bilmeyerek
çok çetin bir müsabakanın içinde
doğal rakip ilan ediyor çevresindekileri

unvanlı insanlar ile dolu etraf
pek çoğu evcilik oynamamış çocuklar gibiler
mutlulukta herhangi bir kariyer yapmamışlar sanki
fotoğraflara gülücükler dağıtırken
etrafına somurtmakta maharetliler

bazen yapay gülümsemeler ile ele veriyorlar kendilerini
bazen de dilde eğreti duran birkaç kelamla

halbuki
paha biçilemezdir ellerin merhem olduğu hayatlar
hal hatır soran bir iki sözcük
yahut samimi bir tebessüm
isminin önündeki unvandan daha çok değer katar kişiye

her yerde görülebilen mutluluk
hengame halindeki yaşamlarda kayboldu
bulunamaz hale geldi
yorulan
yılgınlığa kapılan
koşuşturan insan
saadete giden güzergahı değiştirerek
yanlış bir rota çizdi

sanal gündemler oluşturarak
yapay haller icat etti
bunların doğruluğuna maalesef kendini inandırdı
her şeyi zorlaştırdı
kendi mutluluğunu engelledi

böylece saksısı değişen çiçekler gibi
yerini yadırgayan mutluluk
hayatta ulaşılması güç bir olguya dönüştü
eski fotoğraflarda hapsolan
çocukluk hatırası olarak raflardaki yerini aldı
kayboldu

halbuki
mutluluk da öğrenilebilir
umut gözlüğünü takan
tevekkül atkısına bürünen
ceht saatini yanında taşıyan herkes
isterse mutlu olabilir
hiçbir şey şart değil
sadece kavi bir niyet lazım

sabah ışıkları ile başlayan kuş cıvıltıları
mutluluk getirip bırakır pencerenin önüne
yapılması gereken tek şey
camı açmak
hiçbir bestenin rakip olamayacağı bu ezgiye
kulak vermek
hepsi bu kadar

mesela mutluluk
kucaklama yarışıdır
ilk adımlarını atmaya başlayan bebeği
saba makamında ezanlarla uyanmaktır
ilk yudumda alınan çayın tadıdır
sofrada kaşık seslerinin birbirine karışmasıdır
çörek otu kokusunda pide kuyruğundaki muhabbetlerdir

ne zaman,
kim arıyorsa
ne iyi ettin de aradın
sağ olası demektir

sırtını sıvazlarken
üzülme, bu da geçer diyen dost kelamıdır
aynı kibleye döndüğün
aynı iftarı beklediğin kimselerin duasıdır
kazancından vermek
elindekini paylaşmaktır...

yetim bir çocuğun gülümsemesidir
onun gözlerinde ışıldayan bir nazardır
mutluluk
umut olmaktır kimsesizlere
kusur aramadan bakabilmek
kırıp dökmeden konuşabilmek
bazen de sükut etmektir...

redfer